

— Azonnal verjétek vasra! — kiáltott a parancsnok. — Börtönbe azonnal a parancsszegővel! Aki háborúban parancs nélkül cselekszik, az halált érdemel!

Gál Istvánnal fordult egyet a világ... Most egyszerre elsötétült előtte minden s eszébe jutott... a szőke Tisza partja... parton álló kis fehér házikója... a felesége..., árván maradó két szép fiacskája... a 7 esztendő s Pista, meg az 5 éves Sanyika... Pedig azt ígérte nekik, hogyha hazakerül a háborúból, olyan csákót, kardot, puskát vesz nekik, mint amilyet a katonák hordanak... A feleségének is fogaakozott, hogy vigyázni fog magára... Most aztán mindennek vége, mert...

De nem gondolkozhatott tovább, mert már ott állott előtte parancsnoka, akinek bármilyen szigorú volt is a tekintete, két szemén egyszerre megcsillant valami, aztán rátűzött a trombitás mellére egy szép ezüst érmet, átölelte s csak annyit tudott mondani nagy meghatódottságában;

— Köszönöm... köszönöm... fiam...

Hát ilyen a magyar honvéd, amikor az ellenség előtt áll. Megfelelkeznek a Tiszapartján álló kis házikóról is, a feleségéről is, meg a 7 éves Pistáról is és az öt éves Sanyikáról is... Mert ilyenkor csak katona, magyar katona egészen.

HIT

Hiszek a két-egy legfőbb jóban;
Az Istenben s az igazságban,
És belekulcsolom e hitbe
Honszerlemmemnek szent hitét;
Hiszek a magyar hősrégékben,
Egy ezredévek erejében,
Hiszem népünknek szent csodáit
S titkon vezérlő csillagát;
Hiszem, hogy örökünk e föld itt,
Hogy tündér volt a csodaszarvas

Hiszem az Istent fönt az égben,
Tudom, hogy Ő itt az Igazság,
És Ő az út és Ő az élet,
S a sírokon is nő virág...
Tudom, bár fáink dús virágát
Dermesztí fagy és szél zilálja;
Azért gyümölcs is lesz a fán még,
S mosolygón terhes lesz az ág;
Borongó ősszel messze szállván
Sok fecske nem jön vissza többé;

S Attila pásztorlelte kardja
Valóban Isten kardja volt;
Hiszem Árpádnak hős csatáit,
S hiszem, hogy halmon, rónaságon
Egy-egy sejtelmes fuvalomban
Az ősök lelke lengedez;
Hiszem, hogy szíve van a földnek,
Megérzi bűnkat, örömlöket,
S a mi szívünkkel egy ütemben
Örökké magyarul dobog;

De új fészekben új tavasszal
Azért vidám dal csicsereg;
S a zivataros kerek égen
Bármily sötéten ül a felhő;
Mögötte ott a tiszta kékség,
És lesz még áldó napmeleg..
Hiszek, hiszek a legfőbb jóban;
Az Istenben — az Igazságban,
És belekulcsolom e hitbe
A diadallal ránk sugárzó
Boldogabb, büszkébb szebb jövőt!

(Sajó Sándor.)

